

[Poul Møller.]

kan ligge og disponere på statens vegne i det voldsomme omfang, tilfældet er i dag. Jeg tror, at hvis indtægter og udgifter var knyttet nærmere sammen her i landet, kunne vi nå betydelige besparelser, men dette, at der er så mange, der kan disponere over de penge, som folkettinget skal skaffe, så mange, som heller ikke står direkte til ansvar over for folkettinget, gør det uhyre vanskeligt at få orden i den offentlige økonomi og undgå de overraskende udgiftstigninger, som den højtærede finansminister har talt om.

Med hensyn til overskuddet sagde den højtærede finansminister, at det skulle bruges både til nedbringelse af handelsbalancens underskud og til en styrkelse af boligbyggeriet igennem opkøb af obligationer fra nationalbankens side, forstår jeg. Nu er jeg ikke økonom, men det forekommer mig, at det minder lidt om manden, der samtidig ville stange ål og gå på harejagt. For i det omfang man bruger overskuddet til at købe obligationer, sender man overskudspengene ud på markedet igen, og de kommer til at efterspørge varer, også varer af udenlandsk oprindelse, der belaster handelsbalancen. Derfor, kun en af vejene kan det forsvares at gå. Overskudspolitikken kan forsvares ud fra det ene eller det andet synspunkt, men hvis man vil anvende overskuddet til begge midler, tror jeg ikke, man når sit mål. Derfor tror jeg, det er således, at hvis man vil begge dele, både stange ål og gå på harejagt, så opnår man ingen af delene. Derfor tror jeg, det var rart i de kommende udvalgsforhandlinger at få en afklaring af spørgsmålet om, hvad dette overskud i virkeligheden skal bruges til, hvilke formål det skal have.

Jeg skal naturligvis have det problem klaret, om de midler, man foreslår, er tjenlige; dér må jeg fastholde det, jeg sagde i formiddags, at jeg tror i hvert fald ikke, det er tjenlige midler til at styrke handelsbalancen at forøge produktionsomkostningerne herhjemme, og jeg tror, obligationsmarkedet ville have bedre af i hvert fald i det lange løb, at vi gennemfører opsparringsforslag, og jeg takker finansministeren, fordi han vil drøfte dette med os i udvalget.

Jeg er også glad for, at finansministeren

har erklæret, at han ikke vil ændre ved de generelle afskrivningsregler for produktionsvirksomheder. Det andet problem, den højtærede finansminister nævnte, kan jeg ikke overse, men det kommer slet ikke ind i denne buket, i denne sammenhæng.

Så spørger den højtærede finansminister: vil selskabsskattens forøgelse være katastrofal for de private investeringer? Nu tror jeg ikke, jeg gav udtryk for, at den ville være katastrofal. Hvad er i det hele taget en katastrofe? Det ved vi jo dårligt nok, men det, jeg siger, er, at den vil være negativt virkende på selvfinansieringen. Den vil have en negativ opsparingsvirkning på et tidspunkt, hvor vi er interesseret i en positiv opsparingsvirkning, og det er vist ganske ubestrideligt, at en forøgelse af selskabsbeskatningen vil have en sådan uheldig virkning og derigennem ikke fremme investeringerne, men hæmme dem, selv om det måske ikke ligefrem fremkalder en katastrofe, og det skulle vel heller ikke være formålet med disse forhandlinger.

Jeg synes at kunne høre af den højtærede finansministers bemærkninger, at elafgiften, som han kaldte det svageste led, var ved at blive taget af bordet. Han trak den ikke tilbage her i dag. Han kunne have gjort det, uden at den var blevet genoptaget, tror jeg, men i hvert fald var det, som om stærkstrømmen var blevet til svagstrøm, ja, den blev endda så svag, at lyset var ved at gå ud herinde, men det var måske opfordringen til at spare på elektriciteten, der foranledigede den højtærede formand til at slukke nogle af de projektorer, vi for nylig har anskaffet her til folketingsalen. I hvert fald går jeg ud fra, at den produktionshæmmende og over for det private forbrug tilfældigt rammende elafgift vil forsvinde, inden denne sag er kommet fra folketingets bord.

Jeg er glad for, at man nu endelig vil drøfte brugsforeningsskatten med os, og jeg tager det som et alvorligt tilsagn.

Jeg takker den højtærede finansminister for de bemærkninger, han gjorde vedrørende en almindelig skattereform. Det er klart, at vor interesse i at være med i dette arbejde er, at vi lægger til grund, at vi betragter det som en station på vejen til en almindelig skattereform. Jeg synes, at nu bliver der klarhed. Den højtærede finansminister sagde,